

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj móony
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čeratwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Dušl daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana
Njech čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klě Bóh poda,
Wokřew čel!
F.

↳ Serbske njeđzelske łopjeno. ↳

Wudawa so kóždy sobotu w Šsmolerjez knihicziščječni w Wudyschinje a je tam sa štwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Njeđzela Sexagesima.

Jan. 4, 5—15.

Jesuf chze łacžnosć našeje dusche stajicž.

Wón pschińdže

1. na kóždym měsće,
2. w kóždym čašu,
3. stajecž najhlubšcy łacžnosć.

1. Wón bynu so, dokelž běsche wustal, na tač mjenuwanu Jakubowu studiju. Tam khodžachu žony po wodu a wěsće so tam husto někotre lohlomyšlne słowo rěčesche. A tole město dyrbjesche sa Šbóžnika klěta bycz. Kóžde město je jemu prawe, hdžež móže duschu dobycz. Wón pschińdže do komorki, wón je wuczil na czołmje, na kwapu, na horje — wšchudžom chze wón dusche dobycz. Duž dyrbimy jemu wutrobu wotewricž, hdž so wón k nam bliži. Nunje tam, hdžež so nam to njesda pschihódne bycz, so dusche wot Jesufa sapschimnu. We wjekełym towarštwje běsche šhubjenemu bynej, kaž by jemu nóz psches wutrobu kłol, so swoje snutskowne hubjenstwo pósna. Na puczach powołanja je šwětny cžłowjeł druhu duschu sesnal, kiž jeho pokasa na to jene, šchtož je nusne. Abo na wopacžnym hrěschnym puczju tón Anjes hrěschnikej napschecziwo stupa kaž Saulušej pola Damastona.

2. Hdž běsche Jesuf wustal, „a to běsche wokoło šchesteje šchundy“. To je w 12. hodzinje pschipołdnju po našchim čašu, hdžež w horzym rańschim kraju wšchitko

wotpoczujje, hdžež so žane lišezó njehiba, hdžež šwět wotpoczujje. Jesuf pak njemějesche khwile spacž. „Ja dyrbjit džěłacž, kaž dolho džeń je.“ Wón kóždžicžki čaš wuziwa. Jemu žana hodžina psche sahe, žana psche posdže njeje. Nikodemus pschińdže w nozy, rano sahe stupi wuczobnikam pschi jesorje Tiberias napschecziwo, w horzej pschipołdnishej hodzinje bliži so k Samaritskej žónskej, wječzor stupi mjes šwojich wuczobnikow s postrowom mēra. Wón pschithadža w kóždym čašu. Ach, so bychmy so tež wot njeho namalacž dali w kóždym čašu, hdž wón pschińdže. Wón ma swoje cžiche hodžiny — njeđzele se šwojim šabatnym mērom — čaš pschihotowanja na konfirmaciju — wažne mēsniki w žiwjenju, hdžež tón Anjes naš sapschimnuje. Jemu pak je tež kóžda hodžina prawa, jeno so je nam prawa. Horze pschipołdnishe hodžiny, to šu hodžiny pruhowanja. Tehdom by ty rad morkotal. Ale runje tehdy tón Anjes šedži pschi studni s wodu žiwjenja, so by tebje wotšchewil. Šsnano je we tvojim žiwjenju hižom pschipołdnjo nimo, šlónzo so k wječzoru nakhila, wječzor. Wopomú w tutym šwojim čašu, šchtož so k tvojemu mērej hodži. Jesuf je hotowy kóždu hodžinu.

3. Ta žónska so džiwa, so šebi Jesuf jako žid wot njeje jako Samaritskeje žónsteje pieč žada. Wón jej wotmolwi: „Hdy by ty wjedžila tón dar Woži a šchto tón je, kiž k tebi praji: „Daj so mi napicž“, dha by ty jeho prošyla a wón by tebi dač žiwu wodu.“ Ta žónska na to rjekny: „Anježe, wšchat nicžo nimasch, s cžimž by šebi nacžetpal.“ Tak myšli dženša hišheče cžělny cžłowjeł.

Lacznosc' drje tu je a duscha praji wjedžo abo njewjedžo: „Daj mi picž!“ Hdy bėsche we twojim žiwjenju hodžina, hdžež bėchu wschitke twoje pschecža dopjelujene? Ty bėsche džecžo — drje bjes staroscze, ale twoje myšle džėchu hižom do pschichoda, ty šebi žadašche šamostatny bycz. Ty stupi won do žiwjenja, šam šwój dom šebi šaloži, ale wono pschiindžechu nowe staroscze, staroscze wo džeczi. Ty šebi žadašche po starobje, hdžež budžesch smėrom wuzicž móż płody šwojeho štukowanja; staroba pschiindže, ale wona šo tebi njelubjesche, dokelž wjazy nicžo wuzicž njemóžesche, kaž prjedy. We šwėcze šu džerojte studnje. Šchtóž tu wodu pije, temu chze šo šašo picž. Šhwatajmy t Jesuše, wón ma žiwu wodu, kaž wón praji: „Šchtóž šo pať teje wody napije, kotruž ja jemu dam, temu šo wėcznje picž njefechze.“ Ty žedžišch po troščecze ša šwoje šwėdomnje, po wodacžu hrėchow — kšeluch Božeje wjeczerje šo tebi podawa, w kotrymž je woda žiwjenja. Šwjata wjeczer' je ta studnja, wysche kotrejež se šlotymi pišnikami napišane steji: „Šbóžni šu cži, kiž hlódni a lacžni šu po prawdosczi, pschetož woni budža našyczeni.“ A hdže czerpasch wodu w horzocze kščiža, w špytowanjach šwėta? Twoja studžen' je šłowo Bože, tam šedži Jesuš pódla; w modlitwje, w kotrejež š nim rėczišch.

Jesuš chze lacznosc' našcheje dusche štajicž; pschetož wón šedži pschi studni teje wody, kotraž šo do wėczneho žiwjenja žórli. Šamjeń.

Jesušowa pytaza lubosc'.

Šłóš: Jesuš moja nadžija —

Jesuš pyta hrėšnikow!
Hdže mašch rjeńšchi trošcht, o duscha?
Šny-li padka do hrėchow,
Njebė tajka, kaž šo šluscha —
Dha budž to twój šbóžny šchow:
Jesuš pyta hrėšnikow!

Šnady wschaf šmy njehódni,
Róždy hrėchi w duschi cžuje:
Tola šmy-li roškaczi,
Šso nam njebjo wotankuje;
Šnada rėczi se šłowow:
Jesuš pyta hrėšnikow!

Še šo wowza šhubika
Ma pastwišcžo hrėcha, noży —
Šwėrna lubosc' pastyška
Njelutuje prózu, moży,
Wutorhnycz ju se strachow:
Jesuš pyta hrėšnikow!

Šójecze, dusche šrudžene,
Tu šo huada ša waš šwėczi:
Šbóžnik šašo šejnicž chze
Š hrėšnych ludži Bože džeczi;
Šimaj trošcht šo wutrowow:
Jesuš pyta hrėšnikow!

Šaj, ja t tebi pschikhadžam,
Mi šo hrėchow dla tu štyšcze;
Psched tobu wschė wušypam,
Šroschu: wodaj mi je, Šhryšcze!
Šlej, t tym trošchtom šym ja šchol:
Jesuš pyta hrėšnikow!

Moja křuda duscha wė,
Šo tež křawne pschestupjenja
Šašo bėla šo kaž šněh
Š mozu Šhrysta wumóženja;
Duž mje njetyšch hrėchow dok:
Jesuš pyta hrėšnikow!

Šokoj mam ja w šwėdomnju,
Šalon njemohł mje nětk šostacž;
Tón, kiž winu woda wschu,
Še a chze mój Šbóžnik wostacž;
Šchtó je, kiž mje tamacž mohł?
Jesuš pyta hrėšnikow!

Jesuš pyta hrėšnikow,
Ša šym tež nětk namašany;
Wón je mi raj njebjesow
Wotanknył psches šwoje rany;
Trošhtnje du psches šmjercž a row:
Jesuš pyta hrėšnikow!

K. A. Fiedler.

Evangelška martračka Johanna Grey.

(Wopomnjeński džen 12. februara.)

Johanna Grey šo w lėcze 1536 w Šendželstěj narodži t wyškoho roda, po maczernej stronje t kralowškeje křwė. Šižom jara šahe šo wušnamjenjesche w žónšich rucžnych džėkach, hudžbjė a zušch rėczach. Pschi tym mėjesche smėrne byczė, špėschne šapschijecze, hluboke roškubđenje o, šchtož wysche steji, telko mikošcze, ponižnoscze a pokornoscze, šo ani najmjėńšchu wažnoscž na wschitko šwoje wobdarjenje njekadžesche. Žyke žadanje jejneje dusche jenož na to džėche, we wjedženju a bohabojošczi pschego dale pschińcž. Wona šo t wjele tehdomnišchich wucžnych šesna, mjes druhimi t Šendrichom Bullingerom, šchwajzarškim reformatorom. Tón jej pišasche, a wona jemu t lacžanski listom we šwojim pjatnatym lėcze wotmolwi. W tutym šo šłėdowaze šłowa namašaja: „Wy mje napominacze, tu cžistu a pravu wėru šapschijecž do našchego Šbóžnika Šesom Šhrysta. Ša budu šo prózowacž, Wašche pschecze dopjelnicž. Ale Wy wschaf wėcze, šchto my šmy, hdnyž naš Wóh žyle wošebje t temu šhmanych njecžini, a teho dla móžu tamne šlubjenje jenož t tymi šłowami dacž: Šaž daloko budže mje tón Šnješ t temu šhmanu cžinicž. Ša pať njefastanu, wschėdnje t japoschtołami t temu Šnjesej šo modlicž, šo by mi wėru psches šwoju huadu pošhlyńik. Š tym chzu, t Božej pomozu, tež cžistoscž žiwjenja šwjasacž pytacž. Ša pať Waš najwutrobnišcho prošchu: Šodpjeracze mje tež w tym se šwojim šchėscžijanski dobroproschenjom! Špominajcze na mje wschėdnje psched tym Šnjesej. Pschetož moja móż je pschėškaba, křutnje ša šwjeczenjom honicž.“

Alle bóršy dyrbjesche šo Johanna šwojemu cžichemu žiwjenju wsacž. Šejny nan bu bóršy po tym ša wóšwodu pošbėhnjeny a drugi wyškoti křaleštwa, t mjenom Dudley, teho runja. Wobaj wjedžeschtaj, šo nicžo dobre na njeju njecžaka, hdy by po šmjerczi nětcžišchego šhorowateho křala prynzešsa Marja, kiž bė najbližšcha pschi trónje, ale křucze katholicka, na trón pschishčła. Wóšwodaj šo šrėczeschtaj, šo mataj Johanna a šym wóšwody Dudley šo w hromadže woženicž a šhorowaty křal šo narėczecž, šo by trón Šohannje, kotrejež pocžinki šo jemu w najkřašnišchich barbach wopišowachu, šawostajik. Šašama pať wo tutych cžinkach nicžo njewjedžesche. Wona bu t křalowej. Najprjedy šo w šacžucžu, šo w tym pošna prawda njeje, se šwojej šwėdomlivoscžu wobarašche. Šłoncžnje šo pať psches próštwy a namoštwenja šwojeho mandželškeho a tych druhich pohnučž da, t temu pschihłošowacž. Šejne

pschihłobowanie by pschi jelnym wótrym rosomje a pobożnej myšli njesapshijomne było, njebhymy-li nufowani byli wěricy, so je ju jeno myšl na pschichod zyrkwyje Zesom Šhrysta w jendželskim kraju wodžika. Najke wichory budžichu dhrbjale so sběhnyč, hdy budžische so tamna sa katholicstwo sahorjena Marja na trón slydnyla!

Alle wschě nadžije dhrbjachu jako kony rospkunyč. Sich wjele, šamo protestantszy, psches čšesčelakomnosč wójwodow moleni, so sa Marju sběžechu. Johanna dhrbjesche nasad. Zejny nan jej šam to powjedžicž pschińdže. Wona pak směrom a s jafnym woblicžom wotmolwi: Tu powjesč móžu wjele lěpje snjesč hacž tamnu wo mojim posběhnenju sa kralowu.

Alle nětko dhrbjesche so jeje tyszchnosč halke prawje sapočecž, abo prajmy radšcho: drohotny dejmant mějesche so toczicž, so by so w nim šnjesowe hnadue šlónzo jafnje blyšcžicž mohlo. Wona bu se šwojim mandželskim, kóždy wošebje, do jastwa šadžena a jej tam wscha pschihódnosč wsata. Wóršy buschtaj tež wobaj k šmjerczi wotšubženaj. Na 9. februara bu jeju wotprawjenje postajene. Prjedy hišcže kralowa Marja wscho móžne šphta, so by ju šašo ke katholickej zyrkwi wobrocžika.

Na šwojeho nana Johanna s jastwa list pišasche, w kotrymž jeho špokojicž pytasche dla teho, so je s jeho winu do tejele šrudžby pschischla. Wona wobškoržowasche šama šwoju šlabosč, so by temu wot šwědomnja wobškoržowanemu naney polóžnosč pschinješka. Napošled rjelny: Sa mnje njemóže ničžo bóle witane byč, hacž so so s tuteje žatosče posběhnu k njebjeskim wobhdlenjam wječela a šbóžnosče, hdyž je Šhrystuž, našch Šbóžnik. Šdyž so šaleži, so tak džowka na nana pišche, dha čyžla pschecž, so byšcže Wj we wobstajnej wěrje do teho šnjesa, kiž je Waš dotal pošhnik, tak šawostali, so my šlónčnje w njebjesach šašo hromadu pschińdžemoj pola Wótza, Ššyna a šwjateho Ducha.

Šudžinu po šmjerczi šwojeho mandželskeho bu wona k wotprawjenju dowjedžena. Tam so na pschihładowarjom wobroczi a nětko šłowa dla šamyška šwojeje šmjercže rjelnymšchi něhdže takle šlónčzi: „Sa waš naležnje prošchu, moji šnježa, a waš wschitlich dobrých kšesčejianskich ludži, so mnu a ša mnje so modlicž, kaž dołho šym hišcže pschi žiwjenju, so by Wóh po šwojej nješlónčnej šmilnosčzi a hnadže mi moje nješlčomne hrěchi pschecžiwu njemu wodač, a dale waš prošchu, mi wobšwědcžicž, so jako wěrna kšesčejianka wumru a s žylej wutrobu wušnawam, so je moja jenicžka nadžija ta, psches krej a šašlužbu šwojeho šnjesa Zesom Šhrysta a psches ničžo druhe šbóžna byč, so ja wschě šwoje šašlužby a šutki daloko šady šebje čyžnu a pschi tym pomyšlenju ržu, so mohke něhdy šannčž napschecžo mi a mje wobškoržowacž.“

Šo tym so šlafny a 51. psalm wušpěwa, šwoju hłowu na pjeńk položzi a šawoča: „Šnježe, do tвоеje rukow poručam šwojeho ducha!“ Šat s jelnym rubnjenjom hłowu wot čžeka wotdžěli.

„Sa mam wschitko ša šakodu poružo jara wulkemu pošnacžu Šhrystuša Zesuša, mojego šnjesa.“ Šil. 3, 8. J. R.

Či lěta w Ruskej.

Šistoriska originalna powjesč s Napoleonowych wójnow.

Špišal M. A. Kral.

(4. pokračowanie.)

My pschińdžechmy s našchimaj haubitzomaj hižom přeni džeń wokoło pschipołdnja hacž k Weresinje, to bě 26. novembra 1812. Weresina, hewak šnadna woda, běšche so k našchemu nješbožu do hłubokeho Łobja pschewobrocžika. Wulki šněh bě počatacž a duž bě řeka ščěroke morjo.

Šola wšy Študianta da Napoleon ša wójsko dwaj mostaj twaricž, ale dołho trajesche, přjedy hacž běšchtaj hotowaj, a hubjenaj došč tež hišcže běšchtaj. Tamnu stronu řeki bě wulke

bahnišcžo a šady njeho stejesche hižom džěl ruskeho wójska. Tak so pschecžah šapocža, pschecžah šatraschny.

Ššes jedyn teju mostow dhrbjachu šawalleristojo čahnyč, psches tón drugi pak přschzy; ale tajki postajeny porjad dołho njetrajesche, pschetož wójsko so s možu k mostomaj čyšcžesche. Šbóždy čyžšche přeni tamnu stronu byč. Čyšcžesča na mostomaj bu pak hišcže hóršcha, jako my ruske wójsko psched šobu a se šady naš wuhladačmy. Tola wone šylne došč njebě, so by nam pschecžah wobaracž mohle; wone pschihładowasche nasdala, tak my w njemdrym strachu psched nim čželachmy, a so by to trochu špěschnišcho ščto, dha nam njerědko nětko kanonske kule a granaty poščewachu, kotrež na měšče wjele stow čželarjom do mutneje wodny podnórichu. Tu Rušojso našch pschecžah wotečakowali njeběchu, wošebje tehodla niž, došč bčchu tamnu stronu Weresiny hrosne a čžemne bahnišcžca. Tola Napoleon bě psches nje tójšcho deštow a drjewnow nakšacž dač, so móžesche wójsko špěschnišcho wotečahnyč.

My dhrbjachmy dołho čžatacž, přjedy hacž so nam radži, na móst pschińč; šlónčnje buchmy na njón dočyšcženi. Ščtóż bě ras mjes čželarjemi, temu móžno njebě, se žablaweje čyšcžesčy pschińč; kóždy bu šobu torhnyeny abo na měšče poteptany. Šbóždy hladašche jeno přjedy so a niž pod so. Šlónčnje pschijčachmy na móst. Tu bě čyšcžesča k njewopišanju šatraschna. Wšy ludžo powjeschachu so na našche hubjene konje abo pschimachu ša haubitz. Wjele morwych hižom na dołhim mošče ležesche; koleša naščeju haubitzow psches nič džechu. Tu a tam pšuwasche čžekto ranjeny na wodže, ruzy k nam wo pomoz wušpěštrějo, ale wscho bě podarmo — lodowa ščkruta jemu hłowu rosbi, my pak woczi wotwobrocžiwšchi dale šhwatačmy. Škoro bčchmy na tamnej stronje, dha pschilečža kanonska kula a torže we wofomiku našchu šadnu haubitzu do řeki. Škonje a ludžo so na měšče podnórichu. Tak hrožesche nam nješpšecžel s dweju stronow a wšche teho pjerichu kóžde wofomiknjenje lodowe ščkruty wo šahodne stolpy naščeho pschelhoda. Dwaj našchich towaršchow a ši konje so pschi pschelhodže šatepichu. My pak ša nimi šhwile hladač njemčachmy, drusy naš do přědka mjeczichu a tamnu stronu na naš tež rózojta čžet nješčakasche, pschetož džěl Rušow stejesche tamnu stronu bahnišcžow. Čži naš hrosnje powitachu. Mam pak so radži, so psches nič pschebicž, haj my jich na boč šeczěrichmy; tola šhubichmy našchu pošlednju haubitzu. Škonje buch pschi njej šesatšelane a wona we šlócže šawjasnjena štejo wosta.

My bčchmy njemako šbožowu psched šwojimi towaršchemi, kotřiž bčchu hišcže na lewym brjoš Weresiny, pschetož čži dhrbjachu žalostnu čžwilu pschecžerpicž a tola so jeno šnadnemu dželej radži, řeku šbožownje pschecžerpicž. Wostaj běšchtaj jara hubjenaj, wuštaj a dołhaj. Nětkotryžkuli, runjež w šmjertnym štrasche psched Rušami, šebi tola přjedy jara pschemyšlowasche, ščto by čžinik, přjedy hacž so na štraschny a šhablaty pucž poda, kiž so dočhej šawje runasche a pod kotrymž šylna woda se šymnymi žolmami ščumjesche a móžne ščkruty do šlabnych stolpow štoršasche, hacž tak mostaj ščepotaschtaj.

Na druhim dnju pschelhoda dozpi nješbože najwšchšchi šhodžěńk. Rušojso pschezo bliže a bliže šupachu, pschezo šylnišcho jich kule do wobohich čželarjom hrimotachu. Šbóždy nad šwojim žiwjenjom dwělowasche a tola so njechasche šajecž dacž. Ludžo šu druhdy kaž škudni. Džiwja čyšcžesča k wobemaj mostomaj so šběže. Ludžo, wšy a kanony so s hromadami na štraschmaj mostaj walachu. Nišdže žane rošlasowanje wjazy njebě; wšchzy a wšchědni wojazy šejachu jeno ša tym, tak bychu šterje a lěpje na tamny brjoš pschischli. Ščtóż bě na pucžu, to bu postorečene. Jedyn do druheho ščtapasche, štoršasche a bijesche; na a psched

mostomaj knježesche hruba měščeniza. Wjele tyžaz s brjohow dele spada, buchju do rěči scziščezeni. Tež na mostomaj samymaj bě satrašyna cziščezeni. Na nimaj ležachu šepje morwyh a ranjonych, kotřiž pschelhob sadžeržachu, drusy psches nich lažachu abo jich nješmilnje do rěči sestorkachu. A sažo pschilecziču spłóščene konje s kanonu, žiwych a morwyh šobu do žołnow torhujó. Žana ruka šo njewupschestrě, so by pomhala tym, kotřiž na žołmach šo se šmjerczu bėdžachu — schkruty šo mlějachju a rosbichju jim stawy. Wschitka lubosć bė tu mješ wójskom wuhajla, tu bė widžecž, schto cžlowjet w njemdrym strašče je — šam šebi tón najbližšči! Šo stach buchju ranjeni do symnyh žołnow sestorkani, ale móst šo we wołomiku sažo pschepjelni, hacž s nowa ruska kula pschilecža a žyke retomašy ludzi šnač do wody smjeta; žołma jich spěšchnje t šmjerczi domješy.

Pschezo bliže rujachju ruske kule, wbohich njepscheczelow žakostnje rostorhawschi — hacž šo napošledku jednu teju mostow roslama! a wschitko, schtož na nim bėšče, do cžemneje wody šypny. To bė schif, schtrěčenje a wołanza w pošlednjeje šmjertnej nuhy! Čži na brjohy to na měšče njepytnychju a pschezo bóle a bóle šo do wody storkachu, měnjo, so je móst hiščezje žyly. A drusy, hdyž spósnachju, so je šo móst hromadu šypnył, šebi dołho njepšchemyšlowachju a šlocžichju w runej měrje do rěči, so bychu ju šnano pschepuwali, ale mačo je jich žiwych na brjoh pschischlo, wjele bóle šwoje žiwjenje w žołmach spušczecž dyrbjalo.

Nětko cziščezachju šo wschitzy šytkni na móst, kotryž hiščezje wyschje wosta, ale jow tež hižom dawno hrubosć šurawje satžadžesche, a hokł bu nětko hiščezje cžim tužnišči. Wo šmjercz a žiwjenje tu wojowachju. Tu rubachju wobronjeni do njewobronjenych towaršchow. Žedyn druhemu stopu do přědka njepopšchjesche. Wobak (Bayonnet) a tešak dyrbjeschaj tu pucž pscherubowacz, hdyž to hiščezje ruske kule doščez njecžinjachju. Drusy sažo w runej měrje do symneje wody šekalachu, so bychu šnano psches pluwanje na tamny brjoh pschischli — abo šo na wěczny cžas podnóřili mješ wulkimi schkrutami. Žyke blisko nam Rušojó s wopřědka njepšchindžechju, wschak widžachju, kajku žakostnu schkodu nam jich kanonske kule cžinjachju. Napošledk pač bė šo jim to pschisladowanje wostudžilo, duž počachju bliže pschistupowacz a tež s mješschej brónju na našče wójsko tšelecž. Nětko roslemi šo tež pošledni móst, a pschecžah hiščezje dołho dołočzeny njebė. To bė hokł a šmjertne schicženje, jako šo te tyžazy do žołnow walichju, kotrež bėchu šo na mošče wo pschelhob rubali. Tu njebė žane pschepuschčenje, tu njebu hladane na starosć ani na mlodosć, na žónšče ani na džeczi. Wschitzy namalachu šmjercz w torhazej Beresinje abo psches ruku šobutowaršchow. Wschitka hiščezje šytkna wójska nadoba padže sažo Rušam do ruki, mješ tym tež wschitke w Moskwe kradnjene drohosćezje, kotrychž bėchu někotre wosy. W Beresinje bėchu s najmješšča wołoko 10 tyžazow šmjercz namakali a dwóžyž tač wjele padže hiščezje Rušam do ruki, doščez jim móžno bylo njebė, psches rěku pschecrocžecž. Džěl šalskeho wójska pschecroczi najpošledy přjedy špomnjene bahniščezja, a ša nimi buchju te drjewna a dešči šapalene. To wobarašče Rušam, šo njemóžachju tač spěšchnje ša nami pschindž.

Tač bė pschecžah dołonžany, ale tač šrudne našče wójsko nětko won hladasche! Na wójsko wono wjazhy podobne njebėšče, jeno male džělby bėchu wyschje wostale, cži drusy — cži šwia w zusej šemi abo šnano w Čžornym Morju, hdyž staj Beresina a Dněpr jich morwe cžėka na lodožtyh žołmach t pohrjebej domješłoj. A schto je to wschitko šawinowal? Šeno jenicžki horby cžlowjet, kiž cžyščče šebi šwět t nohomaj cžišnyčž! Šola škala bė potom jeho jaštwo, hdyž měšesche cžas, na pschelatu krej špomnacž, přjedy hacž šo šam poda ša šwojim nješbožownym wójskom. „Moje wulke wójsko!“ bėchu jeho pošlednje šłowa, a cžah do Rušesje je jemu wěšče štajnje na šwědomnju ležal.

Našča brigada bė tež njemačo hromadu šłėka, pschetož tu štronu Beresiny bėchmy my jeno hiščezje 15 mužow šylni. To naš wješčelch njecžinjeschje, hdyž špomnachmy na lubych towaršchow, kotřiž bėchu šo jedyn po druhim wot naš šhubili. My tu nětko šami jėchachmy, šo bychmy škerje a šėpje na pošłke mješy pschischli. Našče pucžowanje bė nětko sažo runje tač hubjene, tač bė to přjedy byčo, wošebje doščez bė šyma s nowa nastala a tež šněh s nowa naščol. Šola počachmy sažo nadžije dobywacz, pschetož s šóždym dnjom pschindžechmy maču krocžel lubej domišnje bliže. Wot našchich wyschłow žadyn wjazhy živy njebė, hacž jeno major s Šiller a jeho mlody adjutant, kotrehož mjeno ja wjazhy nješnajju. Šiller pač bėšče ščėtro šhorowaty, pschetož wón bėšče ranjeny; ruka a jena noha bėšchtej psches ruske kulki hižom psched Beresinu wobšchłodženej. Duž wón nětko wjazhy na konju jėchacz njemóžeschje, ale dyrbjesche šo na hubjenych burščich šanjach wješcz.

(Pšchichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

— Na jašłe měštno w Štulschu staj šo šamolwitoj knjes šarač Šschizjan w Škotezach a knjes šarač Šandrik we Šupoji. Na bližšchich njedželach šmėjetaj tam šwoje pruhu-předowanje. Šnjes šarač Širnik šo 1. šaprleje na wotpoczink poda.

— Šich wjele šynow našchego Šuda je žiwjenje wostajilo ša šwój wóžny kraj. Wošebje je nětko Budyšchinski wotřesš poštrjedcheny pschi bitwje pola Šraonne, hdyž je šo pošchłowy regiment cžišło 103 wošebje wušnamjenil. Někotry wopor pač je šebi to dobyče žadačo. Duž budže někotry dom poštrjedcheny a někotra wudowa budže tu štejecž se šwojimi šyrotami wopušczjena. Duž na to dopominamy, šo šo w bližšchich cžasju wudowam a šyrotam dary lubosćezje wudžela, kotrež šu s Šmeriki doščle. Wóššewjenja mjenow wudowow a šyrotow maja šo hacž do 8. šebnuara pola knjesa wyschšchego justizneho radžicžela Šeyferta w Budyšchinje na Šlbertškej dróšy cžišło 3 wotědacž.

— Psches cžėžke šranjenje Šudoweho práwa je ruska wyschnosć Šoni šřjedž novembra kruč našchego šłutkowanja lubosćezje w raiščim kraju šnicžila. Šeta dołho, tač je nam šnate, džeržeschje našče němške naraišche niššionštwo w Šermia a Šhoi dwě šyrotowni t woczehujenju armenišchich šyrotow, kotrež šteješchtej pod našhonjenym wodženjom němšchich wuczěšłow. Šacžrunje bėšče Šeršista tehdom neutralna, šu šebi Rušojó šwėřili, hižom šřjedž šeptembra — potajkim psched wudyrženjom wóžny s Šurkowškej — šyrotownju w Šhoi wobšhadžicž a šřjedž novembra šyrotownju w Šermia šanknyčž. Šeršiški šouverneur je to šmėrom cžėřpič, hdyž tež w pošlednim padže šwoje wobžarowanje wupraji, ruskej mozhy šo poddacž dyrbjecž. Wosta jeno mačo šhwile, šyrotu t dalščim pschecželam pschinjescž, pschi cžimž bėšče amerišanska šłazija woporniwje t pomozhy. Šotom buchju wschitzy Šēmžy na pschitajnu Rušow s pošłóžneje Šeršiškeje wupokasani. Wėšče jich 36, kotřiž buchju wjedženi pod žakostnymi cžėžłotami psches Rušku do Šchwěšłesje. Němšta žona na pucžu wumrje w pucžowanškim wosu, a wschitzy do wójska šhmani mužojó šo jako wóžnyž jeczi wróčzo šdžeržachju, hacžrunje mėjachju pišmo šlubjenja šwobodneho pschepucžowanja psches Rušowšku. Druhym šo žyke pjenješy hacž na někotre pjenješki wotewšachju, najwjetšči džěl šmachow šo jim kradny, hacž šłoncžnje po dołhej jėšbje přėki psches Rušku do Šchwěšłesje pschindžechju, hdyž buchju lubošnje pschijeczi. Šiššionške wodžerštwo je šo pschecžiwu temu njeprawemu cžinjenju Rušowškeje pola pošłanštwu w Šeheranje wobcěžowalo. Wól, kotraž je šo we wutrobach njewinowatyh šyrotow a jich šwėřnyh hladatšow nacžinila, šo wěšo wjazhy dobra cžinicz njemóže.

Šamolwity redaktor: J. Šólč. Šsoburedaktor: K. A. Šiedleř. Cžišczecž a nakladnik: M. Šmoleř.